

Respect pentru oameni și cărți

Monica Ramirez

Seducția apei

Copyright@ Monica Ramirez, prima ediție
Intimate Strangers Affair, Boson Books, 2009

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor, nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAMIREZ, MONICA

Seducția apei : roman / Monica Ramirez. - Ed. a 2-a, reviz.. -
București : Tritonic Books, 2019
ISBN 978-606-749-411-2

821.135.1

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea

Redactor: BOGDAN HRIB

Bun de tipar: august 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului
de autor.

MONICA RAMIREZ

Seducția apei

București 2019

Naufragiați

O alurile izbeau carena corăbiei ce scârțâia din toate încheieturile. Deveneau tot mai mari și mai puternice. Simțeam fiecare izbitură în stomac, o senzație familiară ce-mi răspândea unde de teamă și euforie prin tot corpul. În jurul meu, pasagerii îmbrăcați cu haine jilave zăceau chirici și gemeau. Știam cât de mizerabil se simțeau, în ciuda faptului că beneficiau de mai mult loc decât ar fi fost normal pe o corabie de mărime medie. Săraccii. *Mal de mer.* Din fericire, eu nu eram bântuită de această maladie. Doar eram fiică de marină; marea îmi fusese cântec de leagăn, porturile casa mea.

Tocmai îmi petrecusem ultimii patru ani la Paris, orașul luminilor și al *l'amour*. Dar nu și pentru mine. Pentru mine, Parisul nu era decât locul unde-mi împlinisem visul de-a deveni un doctor adevărat, oferind pacienților mei tratamente corecte care să nu facă mai mult rău decât bine. Și la urma urmelor, ce era atât de neobișnuit în asta? Doar ne aflam în anul 1862. Aproape pășeam în secolul douăzeci! Dar ca întotdeauna, eu eram cu un pas înainte. Lumea în care trăiam nu se obișnuise încă cu mine ori cu colegele mele. Eroinele mele erau doctori ca Elizabeth și Emily Blackwell, Marie Zakrzewska, sau prietena mea, Margaret Bres. Iar eu îmi ocupasem locul printre ele.

O făcusem. În sfârșit, o făcusem. Trăisem cu pâine uscată și curmale. Studiasem la lămpi cu ulei până când mi se încețoșaseră ochii de la fum, oboseală

Reșit semiîntuneric. Navigasem cu abilitate printre comentarii răutăcioase despre femei denaturate, și remarcă tendențioase la adresa fustelor mele cu despiciatüră. Dar până la urmă reușisem. Diploma mea nou-nouă de la *L'Ecole de Medicin*, și stetoscopul Laënnec fuseseră împachetate cu grijă în valiza mea veche și jerpelită. Îmi luasem *au revoir* de la Paris și navigam către vest, chiar dacă eram nerăbdătoare sau nu să ajung la destinația finală.

M-am privit în oglinda mică și murdară, încercând fără succes să-mi aranjez puțin părul ciufulit. Eram foarte obosită, cearcănele negre extinzându-se până la pomeții obrajilor. Toată lumea îmi spunea că sunt prea frumușică pentru un doctor, că eram menită să devin o *lady* cu părul meu bălai, ochii albaștri și pielea albă precum porțelanul chinezesc. Mătușa mea, Catherine, obișnuia să mă catalogheze drept o combinație deranjantă între frumusețea clasică a mamei mele, plus încăpătânarea și spiritul aventuros al tatălui meu. Ridica din umeri cu un aer învins și spunea tuturor că până la urmă tot aveam să fac ce naiba voiam eu să fac, chiar dacă mă omoram pe parcurs. și avea dreptate.

Am păsit către scară, tivul murdar al fustei lungi fășâind la fiecare pas și câteodată agățându-se de podeaua denivelată. Am privit-o pe doamna Lefevre peste umăr. Arăta destul de rău. Era gravidă în luna a şaptea și, cu voia lui Dumnezeu, aveam să acostăm înainte de începerea travaliului. Între timp, avea nevoie de mai multă apă. Poate dacă i-o picuram printre buze cu ajutorul unei cârpe... Dar nu, după

Seducția apei

âtât de mult timp pe mare, nu mai exista nicio cârpă curată pe corabie. Microbi și apoi febra purulentă. Deshidratare, infecție. Foarte riscant în timpul unei călătorii atât de lungi în jurul Capului Horn... *Nu, n-o să se întâpte așa ceva!* M-am oprit și-am inspirat adânc. *Totul va fi bine.*

Am urcat scara de lemn și-am întins mâna deasupra capului să deschid trapa aflată pe tavanul cabinei. Aerul rece m-a izbit în față. Venea ploaia. Aproape o puteam gusta pe buze. O furtună. Mi-am ridicat bărbia, șuvițe de păr fluturându-mi pe lângă față precum un drapel zdrențuit. *Da, o furtună zdravănă.* În comparație cu întunericul predominant din pântecele corăbiei, lumea din afară părea aproape plată, opresiv de albă și luminoasă. Mult prea luminoasă. Am mai urcat câteva trepte, privind în jurul meu cu ochii mijiji.

Norii întunecați înghițiseră soarele, dar peici pe colo, asfințitul conturase formele lor amenințătoare în auriu. Cerul căpătase culoarea săngelui proaspăt. Nu mai văzusem nuanța aceea de ani de zile. Din cauza emoției, pulsul începu să-mi zvâcnească în urechi.

Mă pregăteam să pășesc pe punte, când am auzit bocănit de cizme în spatele meu. Am întors capul, apoi mi-am ridicat ușor privirea. Cizme Wellington bine lustruite, cu manșete înțoarse. Picioare musculoase, lungi, pantaloni din piele de căprioară, o redingotă neagră de lână ai cărei umeri nu necesitaseră umplerea cu vată. În mod clar, posesorul nu era un fătălău. Aveam în fața ochilor un trup de atlet – desigur, vorbind din punct de vedere strict medical – îmbrăcat

În haine de gentleman. și deasupra acelor haine bine croite se află o bărbie bine sculptată, niște buze pline ce nu schițau nici măcar o umbră de zâmbet și ochi verzi și reci ca gheăța în care se oglindesc păcate și tristeții misterioase, indiferența unui iad înghețat, plus ceva ce simțeam, dar nu puteam defini. Percepția aceea m-a atins undeva adânc, mi-a tăiat răsuflarea. Am tremurat pe dinăuntru că și cum aș fi căzut cu capul înainte în Curentul Aleutian. Dintr-o dată, vântul înghețat părea fierbinte în comparație cu ochii aceia reci, care mă studiau cu atenție, aproape insolit, ca apoi să privească prin mine. Ne-am privit unul pe celălalt un timp îndelungat.

—Femeile sub punte, mi-a vorbit într-un Tânăr pe un ton poruncitor, dar calm, vocea lui puternică dominând cumva șuieratul puternic al vântului.

Nu-i puteam plasa accentul. Francez? Spaniol? European, de astă era sigură. I-am cercetat chipul pentru a găsi un indiciu: linii fine în jurul ochilor, păr castaniu cu șuvețe arămii, în mod clar decolorate din pricina soarelui. Deci un bărbat obișnuit cu vicitudinile naturii. Dar cine era? Îmi părea cunoscut cumva, trăsăturile lui ascunzându-se într-un colț îndepărtat al memoriei mele. Dar n-am mai avut timp să mai speculez pe tema aceasta, pentru că și-a repetat ordinul.

—Numai femeile, nu și bărbății?

Am păsat pe punte cu mâinile pe șolduri, adoptând în mod instinctiv o poziție în care-mi puteam păstra echilibrul. Ochii însă mărit o idee la vederea fustei mele despicate. Ce s-a întâmplat? Te deranjează

Seducția apei

vederea unei glezne feminine? În mod ciudat, mă simțeam dezamăgită. Bărbății. Toți erau la fel.

—Nu, mi-a răspuns laconic, de data astă pe un ton jos. Unul final și bine definit precum o incizie chirurgicală.

Mi-a întors spatele, deja îndepărțându-se. În mod clar, fusesem catalogată. Nu mai puteam admite să ceva. Devinea de-a dreptul iritant, amintindu-mi toate cursurile unde nu fusesem admisă pentru faptul că nu purtam pantaloni, amintindu-mi de câte ori fusesem nevoită să mă deghizez în bărbat numai pentru a putea învăța. Chiar și în biblioteci, pentru numele lui Dumnezeu! Eram femeie, nu o paria. *Haide, fii fată cuminte*, aproape că-l auzeam gândind, chiar dacă nu mi-o spunea cu voce tare, făcându-mă să mă înfurii atât de tare încât îmi venea să vomit.

—Și tu? Văd că tu poți sta aici pe punte! i-am strigat pe un ton înciudat, apropiindu-mă de el. Dacă tu poți, atunci pot și eu. Ne apropiem de Capul Horn. Vreau să-l văd. A trecut mult timp de când l-am văzut ultima oară.

S-a oprit și s-a întors spre mine, privindu-mă cu un aer mirat pe sub sprâncene. De ce mă aflam încă acolo, nesocotindu-i ordinele? Arătă cu degetul către trapă.

—Acum.

Mi-am strâns haina în jurul meu și m-am îndreptat în direcție opusă, trecând chiar pe lângă el. M-am străduit să par sigură pe mine, în ciuda balansului tot mai accentuat al punții, mulțumindu-i cerului că încă îmi mai păstrasem îndemânarea pe o

corabie în furtună. M-am oprit la provă, sprijinindu-mi mâinile pe balustradă. În zare, ceva mai departe de linia întunecată a norilor, se putea vedea o limbă de pământ.

—Patagonia, spuse bărbatul din spatele meu.

Știam asta, n-aveam nevoie să mi-o spună el. Un val de iritare mi-a străbătut tot corpul, inima a început să-mi bată mai tare. *Probabil din cauza emoției*. Călătoria, revederea Patagoniei. Ultima oară când fusesem aici împreună cu fratele meu geamăn, Claude, aveam numai zece ani. Pământuri aride căt vedea cu ochii, stâncile ce păreau că se prăvălesc în mare și Dolores, prima femeie care reușise să-l facă pe tata să zâmbească după moartea mamei. Oare Dolores mai era aici? În minte îmi răsări imaginea ei pe acea felie de pământ, cu ochii pierduți în zare. Un oraș aproape sălbatic. Cum se numea oare? Mi-am mușcat buzele, încercând să-mi amintesc. Amintirile îmi defilau prin fața ochilor cu viteza fulgerului. Doctorul Calhoun cu zâmbetul lui calin, mentorul și prietenul meu. *Ceva cu Ti... îmi aduc eu aminte*. Ah, și Maiorul Moore cu ochii lui verzi ca de șarpe și zâmbetul rece ca o lovitură de cuțit. Mie și lui Claude ne era foarte frică de el. Niciodată n-am înțeles de ce era prieten aşa de bun cu tata. Petreceau foarte mult timp împreună, bând și discutând în surdină, aşa cum fac adulții când nu vor să audă copiii despre ce vorbesc. Nici Dolores nu-l plăcea. O vedeam clar din felul în care trântea mereu sticla pe masă înainte de a-i lăsa singuri. *Ceva cu Ti...* Dîntr-o dată, mi-am amintit.

Seducția apei

—Tierra del Fuego, am spus cu voce tare, râzând, mulțumită că-mi amintisem.

—Un accent excelent. *Habla Español, señorita?*

—*Si. Un poco.*

Pierdută în amintirile mele, aproape că uitasem de bărbatul care acum mi se alăturase la balustradă. Încă mai era aici? Îmi doream să plece. Mă deranja cu prezența lui ca o iritație de piele morbidă. Poate dispărea dacă-l ignoram. Ce bine ar fi fost dacă l-aș fi putut trata ca pe o iritație, cu vreo cremă ori un unguent din plante.

Am băgat mâna în buzunarul fustei după cealaltă soluție: talismanul meu, o scrisoare pătată pe care-o primisem de la Claude. O citisem de cel puțin o sută de ori. O invitație, spunea fratele meu. O invitație să mă întorc acasă, unde oportunitățile răsăreau precum ciupercile după ploaie; tot ce trebuia să faci era să fiș suficient de rapid și de intelligent încât să întinzi mâna să le culegi. Ei bine, Claude era foarte rapid. Dar inteligent? Poate chiar prea inteligent pentru propriul lui bine. Si pentru al meu. El fusese cel care îmi trimisese biletul pentru călătoria înapoi la Los Angeles la bordul corabiei *The Silhouette*, dar acum totul părea diferit, de parcă aș fi călătorit spre o altă destinație. Părea o călătorie către dezastru. O puteam simți la fel de bine precum simteam furtuna ce fierbea în jurul nostru și cum simteam prezența dominantă a bărbatului de lângă mine.

—Ne așteaptă ape foarte involburate. *Señorita*, vă rog. Un ordin, nicidcum o rugămintă.

Respect Mâna lui se înclește pe cotul meu, trăgându-mă de la balustradă. La naiba, avea să strice totul, iar eu aveam să pied momentul pe care-l aşteptasem atât de mult! Am încercat să mă zmucesc din mâna lui, dar era mult mai puternic decât mă aşteptasem. O reală surpriză, având în vedere hainele lui de gentleman. Dar ştiam şi eu câteva trucuri. M-am tras înapoi cu toată greutatea corpului, înfigându-mă în călcâie, reuşind să-i încetinesc înaintarea către trapă. Rezultate erau destul de slabă, dar nu puteam face mai mult fără să-l rănesc. Până la urmă, depusesem un jurământ să nu fac rău nimănui. Nu cu bună ştiinţă, oricum. Dar pentru prima oară în viaţa mea, eram foarte tentată să-mi încalc promisiunea.

-Nu! Aproape am ajuns! Vezi? am gesticulat nervoasă către limba de pământ, nepăsându-mi dacă-i trăgeam una în bărbie din greşelă. Acolo, unde se învolburează apa. E Capul Horn. Magellan l-a descoperit.

M-am împiedicat şi m-am izbit de el, simţind o satisfacţie minusculă când l-am auzit gemând surd.

-Nu. Cabrillo a fost primul, murmură el mai mult pentru sine.

În timp ce corabia naviga în jurul continentului, am rămas împreună, micul nostru război deja uitat, privind cum Atlanticul se contopea cu Pacificul. Apele învolburate ale celor două oceane se războiau dezlănțuite, amestecându-se în valuri uriaşe ce înaintau mugind precum o armată de elefanţi gri. Spuma albă zbura prin aer sfârâind, transformându-se în picături grele de ploaie. Vântul puternic îmi

Seducţia apei

smucea haina, înfăşurând-o în jurul bărbatului de lângă mine. Rămăsese nemîşcat, încă ținându-mă de cot. Atingerea era fermă, puternică, dar în mod ciudat aproape protectivă.

-Nu mi-e frică, i-am mărturisit.

-Nu, nici nu credeam că-ţi este, *señorita*. Cu toate că ar trebui să-ţi fie. Curajul nu e acelaşi lucru cu a nu-ţi fi frică. Mă privi cu atenţie. Eşti foarte Tânără.

-Sunt suficient de matură, l-am contrat, simţindu-mă insultată.

Nu mi-a răspuns, doar m-a privit cu o umbră de zâmbet în ochi. Vântul se strecuă printre noi, învăluindu-ne, izbindu-se cu putere în pânzele corabiei de deasupra capetelor noastre.

-Poate, spuse în cele din urmă.

-Nu poate. În mod sigur. Am douăzeci şi doi de ani.

Buzele lui tresăriră de parcă se abținea să nu zâmbească. Oare mă găsea atât de amuzantă? Îi era milă de mine? Nu-mi dădeam seama şi asta mă deranja chiar mai mult decât îmi doream să-o admit în sinea mea.

-Antică, îmi dădu dreptate pe un ton solemn. Deschise gura să mai spună ceva, dar un trosnet teribil îl întrerupse, apoi se auzi fâlfâitul unei pânze scăpate de sub control.

Puntea se înclină văzând cu ochii. Bărbatul misterios o traversase deja şi se căfăra cu uşurinţă pe frânghii, sigur pe el, de parcă vântul nici nu s-ar fi luptat din răsputeri să-l smulgă de acolo ca pe un parazit iritant. Reuşi să prindă frânghia care se rupsese,